

dette var Tilfældet ved nærværende Forhandling, kunde det ærede Medlem forsaavidt have Ret; men jeg skal med det Samme tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man let misforstaaer Betydningen af dette Ord, saasnart man nemlig vil anvende det i saadanne Tilfælde, hvor der gjøres Indvendinger mod et Forslag paa Grund af, at det ikke staaer i Sammenhæng med den hele Tanke, som ligger til Grund for Loven. Man kan ikke lade haant om det Theoretiske, og intetsteds mindre end i en Skattelov, thi en saadan er et sammenhængende Hele, der har et vist bestemt Grundlag i den Tanke, som Lovgiveren stræber at følge consequent i dens Enkeltheder. Vil man gjøre Undtagelser derfra, maa man være overordentlig varsom, thi man kommer ellers let til at bore et Hul i det, man ellers vilde gjøre, og derved spolere det Hele. Vi have her i Landet i lang Tid havt en Skat, som vi kjende meget godt, nemlig Formue- og Leiligheds-skatten. Det er efter min Overbeviisning for vore Forhold en meget brugbar Skat, skjøndt den har visse særlige Ubequemmeligheder, og hvis der for Diebliffet var Tale om at afflasse Formue- og Leiligheds-skatten i den communale Beskatning, troer jeg, at der kunde reises Betæneligheder derimod; men jeg skal for Diebliffet ikke vibere indlade mig herpaa. Jeg troer imidlertid, at Alle ville være enige i, at da der her er Tale om en Statskat til et temmelig betydeligt Beløb, vilde det ikke være rigtigt at anvende Formue- og Leiligheds-skatten, og derfor ere vi her gaaede over til at indføre en Indkomstskat, men dersom vi altsaa først ere enige med os selv om, at vi ville indføre en Indkomstskat, skulle vi være overordentlig varsomme med deri at optage en Formue- og Leiligheds-skat. Jeg siger ikke, at man slet ikke skal kunne gjøre det, ligesom jeg heller ikke siger, at der jo kan være visse Punkter, hvori man alligevel kan benytte den; men jeg siger, at man skal være overordentlig varsom dermed. Der kan være enkelte Tilfælde, hvori en Indkomstskat vilde lede til aabenbare Uret-

færdigheder, og i saadanne er det rigtigt, at man benytter Formue- og Leilighedsprincipet; men, mine Herrer, i saa Fald skal man ogsaa opstille det reent og bart for sig selv, saaledes som steet er i § 12, hvorefter den hele Ligning finder Sted uden Hensyn til Formue og Leilighed, og dette tages først bagefter som en Handling for sig, som et Skjøn, der gjøres af vedkommende Ligningscommission. Naar man derimod paa ethvertisomhelst enkelt Punkt blander det ene Princip sammen med det andet, kommer man let til at forberve og spolere hele sit System, og det er derfor, at man skal være saa overordentlig forsigtig med at gjøre noget Saadant, hvorfor jeg ogsaa troer, at Thinget skal være meget varomt med at vedtage det Vædringsforslag, her er stillet, thi det er et Forsøg paa at bringe et Leilighedsprincip i Regel. Jeg vil ikke hermed sige, at det ikke, naar man vilde omorganisere vor Formue- og Leilighedsbeskatning, kunde tænkes, at man kunde forsøge paa at bringe den i Regel — det kunde maaskee være hensigtsmæssigt —, men jeg troer, at det vilde være et meget betydeligt og vanskeligt Arbejde at gjøre dette her. Man kan ikke gjøre det uden en meget grundig Overveielse, thi ellers faaer Sagen ikke Meget at betyde. Jeg troer, at det Forsøg, som de Herrer her have gjort paa at bringe en Deel af Leilighedsbeskatningsprincipet ind iblandt Reglerne for Indkomstskatteansættelsen, er mislykket, og jeg maa i saa Henseende i Meget henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tscherning) sidst udviklede. Flere af Enkeltheberne i hans Udvikling ere idag bleve indbegaaede, tildeels med Urette, tildeels maaskee med mindre Uret, men i Hovedsagen har han fuldkommen Ret. Naar man vil anvende Leilighedsprincipet for derefter at udfinde Skatteevnen, er det ikke rigtigt at fradrage noget Vist for Kone og Børn. De ærede Medlemmer sige, at en Kone er 60 Rd., og det kan gjerne være, at denne Sum i visse Tilfælde kan være meget vel valgt, men i det Hele taget gjør der sig dog vistnok her